

[Aksel Møller.]

ført sin inflationspolitik i 2½ år eller i hvert fald i 2 år, har vi fået arbejdsløshed. Jeg vil påstå, at der ingen garanti er i de midler, den høje regering benytter imod arbejdsløsheden for at holde den nede. Jeg vil påstå, at det, man er i færd med at gøre med den økonomiske politik, man fører her i landet, er at prøve at holde bålet ved lige ved at fyre med de gamle møbler i huset, ved at tage de værdier, som er opsparet igennem mange, mange år, og hælde dem ind i håb om, at de vil kunne holde flammerne oppe. Men den dag kommer, da der ikke er mere at fyre med. Den dag kommer, da den økonomiske situation her i landet, når Marshallhjælp og gode høstår er forbi, er sådan, at der ikke findes nogen mulighed for at holde orden i betalingsbalancen ad andre veje end dem, jeg har vist. Men nødvendigheden taler i allerhøjeste grad for, at man begynder på denne politik, for det bliver for sent.

Så talte den højtærede minister om, at den politik, jeg anbefalede på mit partis vegne, ikke ville føre til konsolidering. Jeg vil i høj grad anvende de beløb, der kan opnås ved besparelser, til konsolidering. Jeg vil i høj grad anvende de beløb, som kan opnås ved at lade anlægsudgifterne finansiere ved lån, de beløb, der i den anledning kan indvindes på driften, til konsolidering, til afskrivning på reguleringskontoen. Det, jeg vil gøre, og som jeg anbefaler den højtærede minister at gå ind på, er at lade de penge, der vindes ved at lade rabatordningerne bortfalde, gå tilbage til befolkningen i form af skattelettelse og således, at et kontant børnetilskud hjælper der, hvor byrden er hårdest. Ingen i denne sal har lov til at antyde, at der i denne politik ligger asociale træk, og til at påstå, at det forslag, jeg på mit partis vegne fremsatte i går, frembyder en asocial karakter. Jeg har tilbudt, at den lempelse på skatterne, der kan blive tale om, skal komme de samme befolkningsgrupper tilgode, som finansministeren i fjor begavede med en skattenedsættelse. Jeg er gået ind på, at børnene skal have hjælp.

Jeg spørger den højtærede minister, som gjorde nogle bemærkninger, hvis hensigt jeg egentlig ikke rigtigt forstod: Afviser han pure at forhandle med os om at omlægge rabatordningerne til kontant børnetilskud kombineret med skattelettelse på grundlag af de beløb, der spares? Afviser han denne politik, får han sige til nu, der er ingen grund til først at sige det i et udvalg. Hvor mange ordninger denne politik skal

omfatte, må afhænge af vore forhandlinger, men naturligt vil det være, at disse kød- og flæskemærker ikke længere anvendes, og at smør- og tekstilmærkerne bortfalder; så kunne vi måske endda, hvis ministeren kunne komme os i møde på dette punkt, endnu et stykke tid medvirke til, at rabatordninger gennem direkte pristilskud, som tilfældet er for rugbrød og mælk, blev bevaret.

Den højtærede minister havde nogle bemærkninger om mit syn på besparelser. For det første gjorde han en bemærkning om, at jeg også havde beskæftiget mig med småting. Jeg må bede den højtærede minister om at være mindre large, når det gælder om at søge besparelser på statsregnskabet, end han var, da han afviste min tale om småting. Jeg har talt med den højtærede statsminister i finansudvalget om statstidende; det er endnu ikke lykkedes os at få overskud på statstidende. Jeg har peget på en række forskellige forhold under § 2 på statsregnskabet, hvor jeg mener, at regeringen kan skaffe underskud ud af verden; det er kun små penge, men det skal nok vise sig, at små penge også er en slags penge for denne regering.

Den højtærede minister talte så om, at der fra konservativ side intet var gjort i finansudvalget for at få besparelser. Se, det kalder jeg parade til nedsat pris! Hvordan er finansudvalgets muligheder og stilling? Det får tykke bøger udleveret, hvori der står, at så og så mange mennesker er der i det og det kontor, og så og så mange penge bruges der til tryksværte, til porto, telefon og husleje o.s.v. Tror man da virkelig, at på et budget på 2,2 milliarder er finansudvalget i stand til at se bag om disse tal og se, hvorvidt der er besparelse at nå frem til? Det kan dog kun gøres et eneste sted, nemlig ved, at de institutionschefer, der sidder med det til daglig og leder det, og som, hvis de fik direktiver om at undersøge muligheden for at spare på deres forskellige konti, ville fremsætte forslag derom — og så stod det til den høje rigsdag og ministeren at afgøre, om et sådant forslag skulle følges. Afviser den højtærede minister dette forsøg? Det forekommer mig nyttigt at få svar på det, før vi går til forhandling om den lovgivning, der foreligger her.

Den højtærede minister gjorde nogle bemærkninger om sit forhold til nationalbanken og havde nogle andre tal end dem, jeg havde i går. Jeg har tallene fra „Statistiske Efterretninger“ for 16. marts 1950, det vil formentlig sige de allersidste efterretninger, som vi, der må øse af offentlige kilder for at få viden om tingene, har at holde os til. Efter disse opstillinger må jeg gå ud fra, at der